

Proč anarchisté nemilují Che Guevaru

Larry Gambone - Svatý Che

pronásledovatelem křesťanů. Samozřejmě, Che byl zavražděn dříve, než měl možnost uvědomit si své chyby, ale kdo ví? Přesto jeho utrpení, sebezničení (a zničení druhých) a jeho konečný neúspěch navždy poslouží jako příklad pro mladé lidi. Nechodte touto cestou! Jestli Che Guevarova oběť odrazuje mladé od pádu do ideologického pekla vytvořeného ideologií, tak si Che snad zasluhuje i náhrobek. [10]

přeložil **Vadim Barák**
poprvé vydalo **Nakladatelství Solidarita**
v roce **1997** jako brožurku
grafická úprava ***Che happens***

Poznámky:

1 Čísla v závorkách označují čísla stránek knihy Che - život revolucionáře od Johna Lee Andersona, Grove Press, New York, 1997. Toto je Guevarův konečný životopis, který obsahuje mnoho doposud nedostupných dokumentů. Andersonova práce byla kritiky napadena jako "hagiografie". Anderson totiž sympatizuje s Che a s částí ideologie, kterou byl Che motivován. Díky tomu jsou však použité citáty pro mýtickou podobu Che ještě ničivější.

2 Kubánská revoluce - kritický pohled, Sam Dolgoff, Black Rose Books, Montreal.
České vydání: Federace sociálních anarchistů, 2002.

3 Kubánská komunistická strana.

4 Che vedl čítku v odborovém hnutí, která stála životy stovek anarchosyndikalistických odborářů. Latinskoamerické sekce syndikalistické internacionály Mezinárodní asociace pracujících v té době zřídila speciální fond na pomoc obětem Che Guevarových perzekucí (poznámka překladatele).

5 Kubánská revoluce - kritický pohled, Sam Dolgoff.

6 Tamtéž.

7 Tamtéž.

8 Pár příklady by byli praktikové nenásilí jako Gándhí nebo Martin Luther King. Patří sem i intelektuálové - válečníci jako George Orwell, Albert Camus a Simone Weilová.

9 Samozřejmě, nikdo úplně nepřesáhne svůj původ a historii. Výše uvedený seznam morálně odvážných lidí by se dal rovněž použít jako příklad lidí, kteří se rozešli s převládajícími společenskými zvyklostmi,

10 Problém je, že levice jej stále vyzdvihuje jako někoho, komu je dobré se vyrovnat.

„*Che byl nejúplnějši lidskou bytostí naší doby.*“ Jean Paul Sartre

Rolnice zapaluje svíčku pro svého svatého a modlí se za svého mladého syna, aby se mu vedlo dobře a za to, aby bylo letos velká úroda brambor. Vesničané tvrdí, že její modlitby a modlitby dalších rolníků byly už dříve vyslyšeny. "Vypadal zrovna jako náš Pán, když ležel mrtvý v budově školy," říká televiznímu komentátorovi. A jak že se tento zázračný světec jmenuje? Ernesto Che Guevara!

Nesmějme se těmto rolníkům. Neshlížejme na ně s arogancí "vyspělého světa". Che nepochybně zasahuje do jejich životů postižených bídou tak, jako do nich zasahují i všichni ostatní svatí. A kdo jsme, že si osobujeme absolutní znalost lidského mozku a všech jeho činností?

Jak by se Che cítil s kadidlem a svíčkami zapalovanými v jeho jménu? Jako militantní komunist a ateista by tím vším opovrhoval jako primitivní pověřčivostí vycházející z reakční minulosti. Jaká ironie osudu, když se taková osoba stane svatým. Nejsou to ale jen bolívijské rolníci, kdo uctívá mrtvého partyzána. Třicet let po jeho zavraždění je jeho obraz vylepen v polovině studentských obydli světa. Jeho přísný, asketický pohled na vás zírání z nespočetných triček a odznaků. Che Guevarovská mystika proniká vším.

Člověk se nemůže ubránit, aby si nepoložil otázku, zda si toto zbožňování zaslouží. Na první pohled by člověk snadno mohl nezasvěceně odpovědět kladně. Byl tu někdo, kdo dostal moc jakožto Muž číslo 2 na Kubě a kdo sestoupil dolů, aby v džungli bojoval za to, co, jak věřil, bylo osvobození. Nemocného astmatem a s malou skupinou následovníků je naháněla a zavraždila bolívijská armáda. Guevara byl také dokonale romantickou postavou - hezký, charismatický a ženami skutečně milovaný. Žádný neživotný intelektuál naklonovaný ze Stalina, ani tajný zvrhlík jako Mao, nebo megaloman jako jeho starý přítel Fidel, ale skutečný člověk. Klidně mohl vystoupit z nějaké romantické novely.

A na té slavné fotografii, kde leží mrtvý, opravdu vypadá jako Kristus.

Ano, lze pochopit, že mnozí lidé, hlavně mladí, jsou tímto mužem fascinováni. Ale pochopení pro nějaký jev je jedna věc a to, zda představuje pravdivý obraz skutečnosti, je věc druhá. Proto musíme nahlédnout za onu mystiku.

Mladý Che aneb „Neplač pro mě, Argentino“

Během let, která Che Guevaru formovala, Argentinu ovládalo peronistické hnutí. **Peronismo**, z větší části vynález Peronovy skvělé manželky, Evy Duartové, byla věc, která se přiblížila **dokonalému fašismu** nejvíc ze všeho, co kdy existovalo. Zapomeňte na všechnu propagandu a bláznění, která se nabalila na slovo "fašistický". Zapomeňte na nacistický fašismus a klerikální fašismus Franka a Salazara. Fašismem myslím skutečnou podstatu tohoto revolučního hnutí - čili **levicový** fašismus.

Skutečný fašismus, jak jej chápal Mussolini a jeho přátelé, vyrostl z militantní levice italského socialismu. Byl to pokus vnutit lidem sociálně demokratický program za podpory diktatury a ozbrojené síly. Toto hnutí se oprostilo od neplodného pozitivismu a evolucionismu ortodoxního marxismu a nahradilo je romantickým emocionalismem a

kultem vůle a "muže činu". Cílem bylo znárodnit průmysl všechny třídy podřít potřebám státu. Pracující třídy měly z této revoluce mít prospěch - ale jen dokud zůstávaly fašistickému státu poslušné. Mussoliniho problémem bylo, že

nikdy neměl podporu italských pracujících tříd a tak se musel obrátit na tradiční střední třídy. Proto většina jeho revoluce zůstala jen na papíře.

Peronovi ale nestáli před takovou situací. Před více než patnácti lety, než se chopili moci, generálové zničili mocné anarchosyndikalistické odbory, z nichž zbyly jen drobné zbytky. Dělníci byli chudí, neorganizovaní a bez možnosti vyjádřit své požadavky. Eva Duartová - Peronová mohla vybudovat hnutí práce tím, že vyplnila toto organizační vakuum (a kde to bylo nutné, rozdrtila své slabší odpůrce). Proto měl peronismus (argentinský fašismus) mezi dělníky pevnou základnu. Podněcováno věčně energickou Evitou, hnutí znárodnilo banky, pojišťovny, doly a železnici. Následkem toho měla Argentina pravděpodobně největší státně kapitalistický sektor mimo stalinistických

riskovat organizaci než střílet rolníky, kteří chtějí jít domů ("dezertéři"). Ale pro Che Guevaru, stejně jako pro stalinisty, fašisty a obecně všechny fanatiky, byly tyto principy příkladem slabosti a liberální sentimentality. Ovšem budme féroví - kombinace fyzické a morální odvahy je velice vzácná. Kolik z nás má oba tyto rysy? [8]

Che odrážel své prostředí, ale nepřesahoval je. Byl zrcadlem peronismu, romantismu, machismu a xenofobie tolik převažující v Argentině 50. let. Jeho sympatie ke stalinismu sdílela většina intelektuálů té doby. Dokonce i jeho bohémsví odpovídá obvyklému vzoru pro sečtělou mládež z vyšší třídy. Opravdu "velký muž" nebo "velká žena" přesahuje svoji dobu a vlivy společenského prostředí, rozchází se se zastaralými zvyky a dává vyrůst souboru nových myšlenek. Proto byl Che, oproštěný od jeho nesmírné odvahy a fanatického zápalu, v podstatě průměrný člověk. [9]

Che zemřel za naše hříchy

Che byl obyčejný člověk a ne "úplný člověk" jak tvrdil Sartre, ten nejúplnější z lidí (Sartre se nikdy nesetkal s levicovým diktátorem nebo teroristou, který by se mu nelíbil). Che byl každý z nás, kdo měl někdy chuť zabít politického oponenta. Che byl každý z nás, kdo se nechává ovládat nenávisí k někomu s odlišným názorem. Che je každý z nás, kdo byl vtažen do víru nějakého politického kultu - ideologie. Che je každý z nás, kdo omlouvá teroristický čin. Che je každý z nás, kdo kdy věřil v heslo "jakýmikoli prostředky". Che jsem já. Che jsi ty. Che jen převedl do odhodlané akce nenávisť a strachy, které cítíme uvnitř. Byl normální člověk, ne zvrhlík jako Hitler nebo Stalin - despotové, které lze snadno odepsat jako monstra a tak nemají žádný vztah ke mně a k mým možným činům. Che v jistém smyslu „zemřel za hříchy“ normálních lidí lapených v pasti ideologie, omezených morálních slabostí a psychologickými problémy, které nedokáží konstruktivně vyřešit.

Che moc nevypadá jako svatý, nebo ano? Ale jedno musíme vzít v úvahu - i ten největší hříšník se občas může stát světcem. Jen jedním příkladem je svatý Pavel, který byl jednu dobu násilným

světského náboženství. Jeho názorový systém jej pohltit a přiměl jej dělat věci, které by normálně neudělal. Sám sebe učinil tvrdým a fanatickým. Jak prohlásil jeho otec, Guevara-Lynch, "Ernesto zbrutalizoval svoji citlivost, aby se stal revolucionářem". Jeho matka tohoto nového Ernesta charakterizovala jako "netolerantního a fanatického". Jeho rodiče nebyli proti levicové politice, ale jen proti tomu, co tato politika dělala jejich synem. (605)

Che byl i přes veškerou svojí četbu v podstatě naivní. Považte jen naivitu stát se stalinistou v roce 1955 a nerozejít se s tímto kultem během Chruščovových odhalení v roce 1956 (v době, kdy tisíce západních intelektuálů komunistické strany opouštěly) a pak úplně nakonec být ochoten vyměnit ruský stalinismus za čínskou variantu. Není pravda, že se o hrůzách stalinismu nevědělo - nepotřebovali jsme Solženicyna, aby nám řekl o gulagu - každý anarchista, trockista nebo proti-stalinský socialista mu mohl říct pravdu. Snad to někdy i udělal, ale Che mu musel odmítnout naslouchat - další příklad naivity.

Jeho nadosobní kult vůle byl taktéž naivní a nakonec jej dovedl k jeho smrti. Přesto, že se hlásil k názorovému systému, který se ustavičně stará o "materiální podmínky" tak tyto materiální podmínky ve svém posledním boji odsouzeném k nezdaru naprosto ignoroval. Jak mohl smést ze stolu fakt, že bolívijské rolníci už půdu dostali za populistické revoluce v roce 1952 a proto je žádné další revoluce nezajímaly? Jak to mohl nevědět? Podívejme se na jeho prohlášení k setkání tří kontinentů - jakoby napadání nějaké země mohlo zlomit vůli jejího lidu, jako by mohl Američany zlomit tak že prohrají. Každý, kdo zná dějiny, ví, že tak tomu není. Snaha terorizovat národ jen zvyšuje odhodlání jeho lidu. A jestli USA byly "největším nepřítelem lidstva", co potom byly Rusko a Čína s jejich desítkami milionů zmasakrovaných z rozmaru megalomanských diktátorů? Jak mohl neznát tyto věci?

Nikdo nepopírá, že byl Che fyzicky velice odvážný. Znovu a znovu se v guerillovém boji vystavoval největšímu nebezpečí. Byl opravdu hrdinný válečník. Ve svých metodách byl hrubý, ale nebyl žádný pokrytec - jeho oběti, jeho utrpení, byly příkladem pro jeho muže. Ale fyzická odvaha není tak vzácná, má ji mnoho frontových vojáků a také někteří zločinci. Mnozí lidé, kteří náleží k té horší sortě politických nebo náboženských kultů, jednají s nesmírným hrdinstvím.

Jiná věc je ale kombinace fyzické a morální odvahy. Tu druhou neměl a nemá nikdo, kdo věří, že "účel světí prostředky". Aby on, nebo kdokoli jiný v jeho postavení, prokázal morální odvahu, musel by být ochotný obětovat revoluci pro vyšší humanitní principy. Raději žádnou revoluci než revoluci založenou na teroru a masovém vraždění. Raději

režimů. Dekretem byl vynucen růst mezd a pro los descamisados (doslovně "ti bez košil" - dělničtí stoupci Perónových) bylo zavedeno množství sociálních dávek. Útočilo se dokonce i na církev. Hrála se velká "protiimperialistická" hra, která se střídavě pohybovala mezi protiamerickým a protibritským násilným sentimentem. Z cizince se udělal beránek pro všechny problémy Argentiny.

Che Guevara s peronismem sympatizoval a nadchnul se pro většinu jeho myšlenek. V mnoha směrech měl pod kletbou peronistické ideologie zůstat po celý život. V roce 1955 poté, co se rozhodl pro Stalina, byl zároveň schopen tvrdit, že "musíme Peronovi poskytnout všemožnou podporu..." (127) [1] Když Perón padl, prohlásil "Přiznávám se se vši upřímností, že Peronův pád mne hluboce rozhořčil... Argentina byla Paladinem všech těch, kdo jsou přesvědčeni, že nepřítel je na severu." (182) Za kubánské revoluce říkal Che svým novým rekrutům do guerilly **los desamisados** (231) - jméno, které dal Peron svým stoupencům.

Tento citový vztah k peronismu nikdy nezmizel, v roce 1961 řekl Che Angelu Borleinghimu (bývalý Peronův ministr vnitra), že Peron byl nejpokročilejším ztělesněním politických a hospodářských reforem v Latinské Americe. [2] V roce 1962 Che prohlásil, že peronisté musí patřit do argentinské revoluční fronty. Fidel Perona požádal, aby navštívil Kubu. John Cooke, Peronův osobní zástupce, Kubu navštívil, a velebil revoluci. (539)

Fašistické kořeny Che Guevarova světonázoru

Peronistické (a obecně fašistické) vlivy lze pozorovat v mnoha aspektech Che Guevarova myšlení. Co se týče toho, co je potřeba k provedení revoluce, Che věřil, že "to, co je třeba k uskutečnění politického pokroku... je silné vedení a ochota použít sílu" (50). Che Guevarovi nikdy nevadily Fidelovy diktátorské a autokratické způsoby. Věřil, že skutečnou revoluci může provést jedině "silný člověk". (319)

Taktéž sdílel fašistickou posedlost vůlí - "síla vůle překoná vše... Osudu se dá dosáhnout silou vůle... Zemřít, ano, ale proděravěný kulkami... památka trvalejší než mé jméno, je bojovat a zemřít v boji." Tak psal 18letý Che Guevara v roce 1947 (44). Nebylo to jen pubertální melodrama. Ve věku 25 let, když byl v Guatemale, měl Che "vidění" o němž napsal: "A vidím... jak umírám jako oběť pro opravdovou vzorovou revoluci vůlí... Mé tělo se teď krčí, připravené bojovat a já chystám svoji

bytosť jako by byla posvátným místem, aby v ní mohlo rezonovat zvířecké zavytí proletariátu." (124)

Fašistická ideologie opovrhuje "umírněností" a rozumným kompromisem, který chápou jako slabost a dekadenci. Pro Che Guevaru byla umírněnost něčím, čemu je třeba se za každou cenu vyhnout a byla i jednou "z nejdopornějších vlastností. Nejenže nejsem umírněný, ale budu se snažit, abych takový ani nikdy nebyl a až poznám, že můj posvátný vnitřní plamen uvolnil místo bázlivému zaslíbenému světlu, to nejmenší, co budu moci udělat, bude, pozvratet se nad vlastním hovnem," (199) napsal v roce 1956. O mnoho let později vyjádřil názor, že "všichni ti, kdo se bojí pomyslet na nějakou formu zrady, jsou umírněni." (477) K populistickým revolucionářům, jako byli venezuelský Betancouert a kostarický Figueres, měl velmi záporný postoj. Měl pocit, že jejich ochota přistoupit na kompromis s Američany byla důsledkem slabosti a nedostatku odhodlání.

Fašismus taktéž oslavuje války a idolizuje militarismus a armádu. Che "označil válku za ideální podmínku pro dosažení socialistického uvědomění" (299). Revoluční armádu považoval za "zásadní politickou zbraň revoluce" a domníval se, že "svoboda tisku je nebezpečná" (422).

Zuřivý nacionalismus, nenávistné štváctví a používání druhých národů a lidí jako obětních beránek byly odjakživa důležitými aspekty fašismu. Che byl "posedlý" myšlenkou, že za všechno mohou USA. Tohle hledání obětního beránka se začalo vážně formovat, když v roce 1950 poprvé na motorce projel Argentinu a objevil chudobu venkova (52). Cítil "hluboce zakořeněnou nenávist k USA... Jediné, co měl na této zemi rád, byli její básníci a romanopisci" (63). Che jednou řekl, "zemřel bych s úsměvem na rtech, kdybych bojoval proti těmto lidem (Američanům)" (345). Často se xenofobně zmiňoval o "blondácích ze severu" (vždy však byl ochoten spojit se s jinými "blondáky ze severu" - s Rusy). Pozitivní stránkou afrického kolonialismu pro Che Guevaru byla "nenávist, kterou kolonialismus zanechal v myslích lidí" (619)

Nihilismus a názor, že "účel světí prostředky" jsou základní rysy fašismu (sdílí je i marxismus-leninismus). Vše z minulosti musí být smeteno ve velkém požáru a musí být stvořen "nový člověk" - i silou, pokud to bude nutné. Nový člověk je nezbytný, neboť ten starý - dnešní lidstvo - je slabý a buržoazní a dá se použít jen jako potrava pro děla v boji za slavnou budoucnost. Obětovat pro věc jednu nebo dvě generace není podle fašistické mentality nic, nad čím by bylo třeba se pohoršovat. Jak Che prohlásil, "téměř vše, co jsme si mysleli a co jsme cítili v minulé epoše, by mělo být skartováno a vytvořen nový typ lidské bytosti." (479)

Jako hlava kubánského hospodářství byl Che **rozhodně zodpovědný** za zničení práv pracujících a nezávislého odborového hnutí. K tomu prvnímu . do konce roku 1960 pracující ztratili právo na stávkou, jistotu pracovního místa, nemocenskou, 44-hodinový pracovní týden, přesčasy placené 1,5 násobkem hodinové mzdy, placenou dovolenou a byli nuceni dělat „dobrovolnou práci“. [5] Co se týče odborů, ale i likvidování anarchosyndikalistů, režim usiloval o zvolení komunistické strany do vedení Kubánské konfederace práce (CTC). 90% delegátů to odmítlo. Stát tam tedy stalinisty dosadil silou shora. Předák CTC, David Salvador, významný člen Hnutí 26. července, byl odsouzen ke 30 letům vězení za svůj odpor proti ovládnutí jeho odborů stalinisty. Svůj pobyt za mřížemi vězení strávil s asi 700 dalších politických vězňů, z nichž mnozí nepochybně byli odboráři. [6] Che Guevarova vina na těchto záležitostech nemůže být jasnější, neboť v říjnu 1960 prohlásil, "osudem odborů je vymizet" a podpořil Zákon 647, podle nějž "ministr práce může převzít kontrolu nad kterýmkoli svazem, propustit funkcionáře a jmenovat jiné..."

Che Guevarova tragédie

Che zbavený mytologie neskýtá až tak hezký pohled. Pokud ovšem neobdivujete lidi, kteří jsou plní nenávisti, násilí a omluv pro despotismus. Ale nezacházejme v tom obviňování příliš daleko. Che nebyl žádný sociopat s očima pláza jako Stalin nebo nějaký bezkrevný fanatik jako Pol Pot. Než se stal partyzánem Savaronolou ze Sierra Maestra, lidé si jej pamatovali jako vtipálka a šprýmaře. Před tím byl hippie milovník poezie, pozdních nočních rozhovorů, cestování, fotbalu, jídla, motocyklů a žen. Málo z jeho přátel mohlo uvěřit tomu přerodu, kterým prošel jejich starý kámoš El Chanco po té, co odešel na Kubu (El Chanco byla jeho přezdívka a znamená to "Prase". Říkalo se mu tak kvůli jeho zálibě ve špíně, roztrhaným šatům a jeho averzi ke koupání - jeden z jeho způsobů rebelie proti svému původu z vyšší třídy.) Che byl v zásadě normální, ale rebelantský, inteligentní a sečtělý mladý muž.

Něco se mu stalo. Ano, vstřelil spoustu nepřijemných Perónových myšlenek, ale ty vstřebalo mnoho lidí. Pokračovali dál ve svých životech, aniž by je zničila ideologie. Politika pro Che Guevaru opravdu nebyla tak důležitá, dokud neodjel do Guatemaly. Tam objevil ideologii, která "zapadala" do jeho původních přesvědčení a předsudků a zdánlivě vysvětlovala svět a dala jeho životu podstatu a smysl. Che byl v základě normální, slušná lidská bytosť, která se stala otrokem krutého

Che byl zapleten do zničení kubánského anarchosyndikalismu. [4] Kuba byla v 50. letech scénou posledního z velkých latinskoamerických syndikalistických hnutí. Libertinové kontrolovali mnoho odborových svazů a byli důležití i v proti-batistovských silách. Anarchisté přežili Machadovu i Batistovu diktaturu, ale nepřežili dva roky castrismu. Do roku 1962 bylo hnutí dole na 20 či 30 členech, stovky dalších uprchly, byly uvězněny nebo popraveny. Každému, kdo chová jakékoli iluze o Che Guevarově domnělém libertinství, je určen následující citát, který by měl tyto iluze poslat k ledu: "individualismus musí z Kuby zmizet... Kuba by měla být správným zužitkováním individua v naprostý prospěch společnosti". (478) Takový názor na jedince je od libertinství tak daleko jak je to jen možné.

Che byrokrat

Na konci roku 1959 byla s Che Guevarovým souhlasem zrušena autonomie vysokých škol, která dokázala za Batisty přežít. Zavedly se nové státní osnovy (449) a univerzity se staly jednoduše nástroji režimu.

V roce 1960 pod Che Guevarovým vedením vznikl Národní institutu pozemkové reformy (INRA). Tato organizace v podstatě převzala kontrolu nad celým hospodářstvím. Původně ale jejím posláním bylo řídit státní "družstva". (458) Státní družstvo je ale terminologickým

protikladem, neboť družstva jsou ze své podstaty dobrovolná a místně vlastněná a řízená. INRA znárodnil již existující družstva (z nichž některá byla anarchistická) a založil množství falešných družstev - v podstatě státních statků. 20. února 1960 Che oznámil "plánování v sovětském stylu" na Kubě (462), což byla po celou dobu jeho touha (Che Guevarovo působení jakožto hlavy kubánského hospodářství bylo naprostou katastrofou a pravděpodobně jej pomohlo popohnat vstříc jeho sebevražedné bolivijské výpravě.)

Bití a věznění nařizovaná Perónovými se ve srovnání s jeho ochotou obětovat nesčetné životy pro "slavnou budoucnost" zdají něžná. Poté, co Rusové stáhli své rakety a ukončili tak kubánskou jadernou krizi z roku 1962, Che "vzkypěl hněvem nad zradou sovětů" a reportérovi Daily Worker (Londýn) řekl: "kdyby ty jaderné zbraně byly pod kontrolou Kubánců, odpálili bychom je". Reportér "si myslel, že je šílenec podle toho, jak dál mluvil o jaderných zbraních." (545) V roce 1965 požadoval revoluční a apokalyptickou světovou válku, i kdyby to znamenalo shoení atomové bomby. "Všude zemřou tisíce lidí... **Ale to by nás nemělo znepokojovat...**" (*zdůrazněno autorem*). Z této masové destrukce měl vyrůst nový socialistický pořádek. (604)

Che Guevarův plán pro bolivijskou kampaň, která byla odsouzena k nezdaru, znamenal, že "Bolívie měla být obětována pro vytvoření podmínek pro revoluce v sousedních zemích." Záměrem bylo vyprovokovat nové války vietnamského typu v Latinské Americe, které by k sobě připoutaly a tak oslabily USA. Mělo to přimět Rusko a Čínu, plus guerillová hnutí ve třetím světě, aby se sjednotily v jednom mocném bloku a pak zničily Spojené státy. (703) Opět i tento plán mohl způsobit atomovou válku.

Che Guevarovo poselství pro Setkání tří kontinentů v dubnu 1967 v Havaně dovedlo jeho fašistické, nihilistické a romantické podněty ke krvavému vyvrcholení. Nepřál si nic menšího než "dlouhou a krutou" celosvětovou konfrontaci. Důležitou vlastností, nutnou v této celosvětové válce, byla "neúnavná nenávisť... ženoucí nás nad a za přirozené hranice, které jsou pro člověka dědičné, **měníci jej ve výkonný, násilný, svůdný a chladný stroj na zabíjení...**" (*zdůrazněno autorem*). Tato válka musí být "totální" a vedená uvnitř i vně USA, vedena dokud "se morálka" Američanů "nezačne rozkládat", což mělo být pro americkou "dekadenci" příznačné. "Jak se zblízka díváme do světlé budoucnosti, měly by vykvést dva, tři, mnoho Vietnamů... Každý náš čin je bitevní hymnou pro lidovou jednotu proti největšímu nepříteli lidstva: USA. Kdekoli nás může smrt překvapit, měla by být vítána." (719) Je třeba zmínit, že oslava smrti je **jasně fašistickým rysem** a falangistické "Ať žije smrt!" se ozývá v castrovském hesle "Patria o Muerte!" tj. "Národ nebo smrt!"

Che stalinista

Do roku 1955 se Che stal přesvědčeným stalinistou. Píše: "Přísahal jsem před obrazem starého a oplakávaného soudruha Stalina,

že nepřestanu, dokud nebudou ty kapitalistické chobotnice vyhlazeny." (126) "Zůstal skeptikem (vůči marxismu) dokud v knihách neobjevil Stalina," při svém pobytu v Guatemale. (565) Che k SSSR vždy choval určité sympatie a antikomunismus odepsal jako příklad nízké kultury.

Není tak obtížné přejít od fašismu ke stalinismu (nebo obráceně). Podobnost mezi těmito dvěma ideologiemi - násilí, diktatura, etatismus, nacionalismus, používání obětních beránek - převažují nad odlišnostmi. Důležitý rozdíl je v říši filosofie. Stalinismus se na rozdíl od fašismu stále drží pseudovědeckého haraburdí marxismu. Víra, že "zákonitosti společenského vývoje" jsou na jejich straně, dává stalinistům vědomí psychologického pohodlí. Vytváří i nepřekonatelný protiklad - základní filosofie, která je prkenně deterministická, kombinovaná s praxí, která je vysoce voluntaristická (strana je "předmětem dějin" - tj. skupinou, která provádí revoluci a kontroluje budoucí vývoj socialistického státu).

Pro Che Guevarovu hogofogo teorii, která se obejde bez strany i masových hnutí a dává přednost úzké skupině partyzánů, se tento protiklad zintenzivňuje k samému vrcholu. Sledujte potíže, s nimiž se snaží tento problém překonat - okolo období invaze v Zátocě sviní (1962) Che napsal: "Rolnická třída Ameriky vychází z ideologie dělnické třídy, jejíž velcí myslitelé objevili společenské zákonitosti, které nám vládnou." Chybí tu ovšem takzvaný subjektivní faktor - "vědomí možnosti vítězství", které mělo být galvanizováno ozbrojeným bojem guerillové skupiny. (505)

Jakožto stalinista musel Che v zájmu komunistického hnutí a Sovětského svazu provádět některé extrémně důležité kroky. Prvním z nich bylo nasměrovat Hnutí 26. července stalinistickým směrem. Velmi málo členů Hnutí 26. července byli komunisté nebo jen sympatizanti komunistů. Ostatní revoluční skupiny jako Directorate a anarchisté byly militantně proti-stalinistické (Che a Raúl Castro byli stalinisté, Fidel byl ke komunistické straně velmi přátelský, ale nemluvil o ní.) Che se stal "klíčovým účastníkem v delikátních rozhovorech s Lidovou socialistickou stranou". [3] (363) "Tajně pracoval na zpevnění svazků s LSS." (389) Spojenectví mezi Hnutím 26. července a LSS muselo být tajné, aby nerozdělilo revoluční hnutí a nevyprovokovalo nepřátelství Američanů. Většina kubánských vlastenců nenáviděla komunistickou stranu, která se k boji připojila velmi pozdě a původně byla ve spojenectví s Batistou!

Po revoluci - v době, kdy musely být vztahy mezi Kubou a Ruskem tajné, aby nerozezlily obyčejného Kubánce a nevystrašily americké Státní oddělení - se Che stal spojkou mezi KGB a novou revoluční vládou. (440) Jak řekl bývalý agent KGB, který s ním byl ve styku: "Che byl prakticky architektem našich vztahů s Kubou." (492)

Nebyl to jediný vztah, který s Rusy měl. Dohodu s Ruskem o jaderných zbraních, která téměř odstartovala třetí světovou válku, také uzavřel Che. (530)

Do roku 1963 Che propadl skleslosti, když zjistil, že ruský model socialismu, který ve své naivitě přijal za vlastní, není příliš dobrý. (565) Ze svých chyb s ruským stalinismem se evidentně nepoučil a brzy po té byl okouzlen čínským stalinismem. Napsal: "Oběť je základní věc... Číňané to chápou velmi dobře, mnohem lépe než Rusové." (605) Chvilí na to Che "obzvláště velebil" Čínu a Koreu. (495)

Che popravčí

V Sierra Maestra Che vždy okamžitě požadoval popravu partyzánů a místních lidí, kteří neodpovídali jeho měřítkům. "Donašeči, vzpurní jedinci, simulanti a dezertéři" dostali kulku do hlavy. Fidel byl k lidské slabosti mnohem tolerantnější a zrušil několik Che Guevarových rozkazů k popravě. Popravy byly během guerillové kampaně dosti časté. (231) Byl "smutně proslulý krutostí" svých trestů. Jednu chvíli vyhrožoval zastřelením několika guerillas, kteří zahájili hladovku na protest proti špatnému proviantu. Zastavil jej až Fidelův zásah. (346)

Krátce po Batistově pádu pomáhal Che vytvořit C-2 aneb novou tajnou policii. Řídil i očistění armády a vládní byrokracie od "zrádců, špiónů a Batistových nohsledů". Ovšem zatčení byli jen nedůležití jedinci, protože důstojníci a vrcholoví byrokraté utekli s diktátorem. Che byl "vrchním soudcem", který určoval konečné rozhodnutí zda popravit či nikoli. (385) A tak popravoval. Che byl "nemilosrdný" (390) a od ledna do dubna 1959 popravčí četa zastřelila více než 550 lidí. (419) Do ledna 1960 nebyli domnělí Batistovi stoupenci jediní, kdo dostal kulku. Nějací mladí katolíci byli zastřeleni za rozdávání protikomunistických letáků. (458)

